

Mgr. J. B. BOTS. †

Ds. D. J. KARRES. †

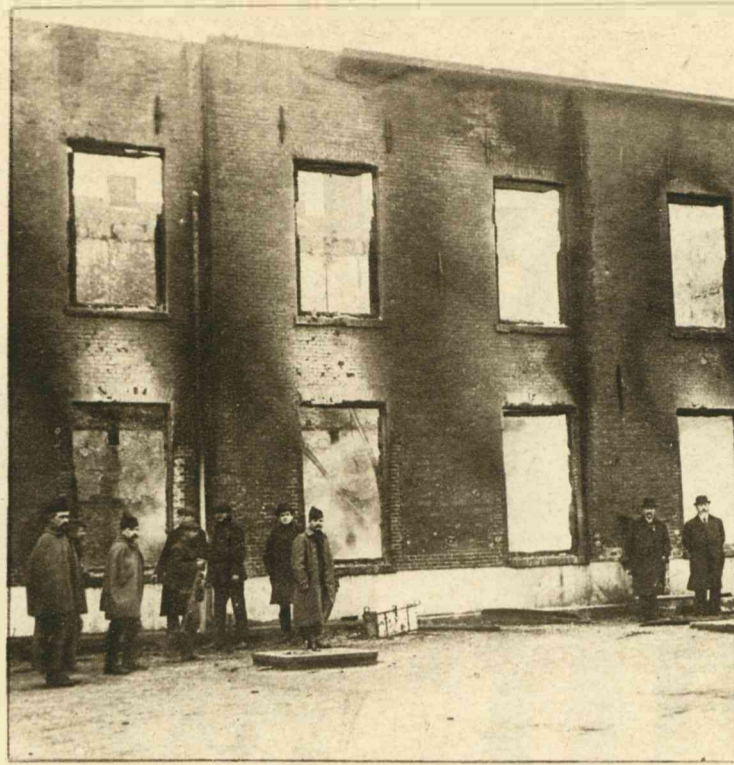

P. R. LOS VAN AARLANDERVEEN. †

M. MAARSCHALKERWEERD. †

Te Tilburg is overleden de HoogEerw. Heer Mgr. J. B. BOTS, Huisprelaat van Z.H. den Paus, officier in de Oranje-Nassau Orde. — In den ouderdom van 57 jaar is te 's-Gravenhage overleden Ds. D. J. KARRES, Predikant bij de Ned. Herv. Kerk aldaar, officier in de Oranje-Nassau Orde. — Op 95-jarigen leeftijd is te 's-Gravenhage overleden de heer P. R. LOS VAN AARLANDERVEEN, oud-consul van Nederland te Sunderland (Engeland). — Te Utrecht is in den ouderdom van 76 jaar overleden de heer M. MAARSCHALKERWEERD. De overledene bezat een groote vermaardheid als kerkorgelfabrikant.

DE KAZERNEBRAND TE DELFT.
In de Kazerne te Delft is er de vorige week een brand uitgebroken die vooral in den beginne zich zeer ernstig liet aanzien. Gelukkig zijn er geen menschenlevens te betreuen.

M. MOUW. †

W. VERHAGEN. †

J. H. HESSELS.

J. B. STRUWE.

Te Zwolle is de vorige week overleden de heer M. MOUW, inspecteur der posterijen en telegrafie. — Zaterdagavond is te IJmuiden op'den infanterist VERHAGEN, herkomstig van Rotterdam, een manslag gepleegd. De vermoorde werd gevonden met verbrijzelde hersenpan. — De heer J. H. HESSELS vierde den 9en Maart zijn 40-jarig jubileum als trein-controleur bij de Staatsspoor. — Den 17en Maart zal het 50 jaar geleden zijn, dat de heer J. B. STRUWE in dienst trad bij de firma H. Bernhard te Amsterdam.

KALVERLIEFDE

HUMORESKE DOOR COR Z.

Het moet toch bepaald wel iets prettigs wezen om verliefd te zijn! Er was geen twijfel aan of Flip de Bruyn had 't te pakken, en erg ook. Als een jongen van de vierde klas H. B. S., die kampioen is in de voetbal-matches, die doodelijke keien kan schoppen, en die bovendien reeds duidelijk eenige haren op zijn bovenlip heeft, als een jongen met zooveel talent vriendschap aankoopt met een jongen van de tweede klas, zoals ik, dan kun je er zeker van zijn, dat hij zijn evenwicht verloren heeft.

Ik raadde het al heel gauw; dat was op een partijtje dat zijn oudelui gaven, omdat zijn zuster jarig was en waar ik ook was uitgenoodigd.

„Laten we een portie ijs gaan halen en in den tuin gaan zitten,” zei Flip tegen mij, terwijl ze in de huiskamer aan 't pandverbeuren waren. „We zijn veel te oud voor die kinderachtigheid.”

Ik vroeg mijzelf af of Flip zich te oud zou gevonden hebben, als hij nog in de tweede klas had gezeten; ik zei evenwel niets, want Flip had zoo'n venijnige manier om in je arm te knijpen, als je iets zei wat hem niet beviel.

Nou, we haalden allebei onze portie ijs en gingen dat in den tuin opeten.

„Hou je veel van meisjes?” vroeg Flip plotseling toen zijn portie op was.

Ik dacht dat hij wilde zeggen: „hou je veel van ijs,” en wilde haast „ja” zeggen, gelukkig hield ik dit nog gauw in.

„Nee,” antwoordde ik. Toen, bedenkende dat het toch niet aardig was ten opzichte van zijn zuster, bij wie ik nog wel op de verjaarpertij was, verbeterde ik: „Da's te zeggen, er zijn er wel, waar ik van houd. Bij voorbeeld je zuster.”

„Mijn zuster! Ha, ha, ha!” schaterde hij geringschattend op mij neerziende. „Die is veel te oud voor jou, jongen! Bovendien, Thomassen is doodlijk van d'r. Heb je niet gezien, hoe hij telkens muziek omsloeg, als zij aan de piano zat? Nee, mijn zuster is geen partuur voor zoo'n broekie als jij bent!”

„Ik begrijp niet dat ze te oud voor mij is, om van haar te houden,” antwoordde ik met een gezicht rood van woede. Wat een beleediging ook om mij „broekie” te noemen!

„Sapperloot, Pauw, ik geloof dat jij 't ook te pakken hebt!”

En hij sloeg mij van pure blijdschap zoo hard op den schouder, dat mijn laatste lepel ijs het verkeerde keelgat inschoot en ik er bijna in stikte.

„Welnu, als jij mij helpt, zal ik zien wat ik voor jou doen kan,” ging Flip voort, toen mijn hoestbui over was.

„Hoewel ik niet geloof dat je veel kans hebt, ouwe jongen! Thomassen heeft zijn eindexamen al achter den rug, en begint een heele heer te worden.”

„Thomassen is een ezels en jij eveneens, als jullie denken dat ik er groen op ben om voor je zuster de muziekbladen om te slaan,” antwoordde ik nijdig, terwijl ik de tranen wegveegde, die ik door het hoesten in de oogen gekregen had.

Tot mijn verwondering

kneep Flip mij niet; integendeel hij zat een oogenblik in gedachten en sprak geen woord. Eindelijk begon hij weer: „Dus Pauw, ben jij nooit verliefd geweest?” „Nee,” zei ik, „nog nooit in mijn leven! Jij?” „Ja, in een wip was ik 't!” antwoordde hij. Toen opstaande: „Ik ga wat gebakjes halen!”

Ik zie niet het minste verband tusschen gebakjes en liefde. Gebakjes zijn heerlijke dingen, terwijl liefde, voor zoover ik er wel eens van gehoord heb, zoo iets is als kiespijn.

VOOR ONZE MILITAIRES.

Door eenige Oldenzaalsche heeren is een club gevormd, met het doel, de verschillende grenswachten aan onze Oostgrens door muziek en voordrachten eenige avonden te amuseeren.

Je hebt de pijn net zoo lang tot je het meisje kwijt bent of de kies is uitgetrokken; dat doet dan op zoo'n oogenblik erge pijn, doch daarna voel je je veel beter.

Flip kwam terug met negen gebakjes, die we samen verdeelden. De oneven helft gaf hij aan mij en zat toen naar mij te kijken, terwijl ik at.

„Mijn trek is heelemaal weg,” zei hij. „Ik ben bang dat moeder het gauw merken zal.”

„Wat is er aan de hand?” vroeg ik, mijn laatste gebakje wegwerkende.

Oordeelende naar wat Flip dien middag al gegeten had, moest zijn eetlust in normale tijden schrikbarend zijn.

„Kun je een geheim bewaren, Pauw?” vroeg hij.

„Nog al,” antwoordde ik, terwijl ik er bij dacht, dat pandverbeuren toch veel gezelliger was.

„Nu, de zaak is...” hier ging zijn stem in een gefluister over, „ik ben verliefd!”

VOOR HET STEUNCOMITÉ.

Onder leiding van Mevrouw Chr. Chrispijn-van Mekerem, heeft er te Haarlem door amateurs 6 Maart een opvoering plaats gehad van de operette „De Geisha”. De opbrengst komt ten bate van het Steuncomité.

„Wie is het?” vroeg ik. „Het meisje met den rooden strik in 't haar of die met den groenen?”

„Geeneen van dat slag,” zei hij, met zijn neus in den wind. „'t Is... Heb je de pantomime in het circus gezien?”

„Ja, wat' zou dat?”

„'t Is een van hen!”

„Een van hen?”

„Ja, 't is een van de feeën uit het ballet. 't Is degene die het eerste binnenkomt!”

„Die?”

„Ja! Is 't geen kranige meid?”

„Hm!” zei ik langzaam. „Ik vind ze een beetje klein; ze is te jong voor jou.”

„Geen kwestie van,” meende Flip. „Ze lijken op 't tooneel altijd jonger dan ze zijn. Ik wed dat ze net zoo oud is als ik.”

„Heb je al met haar gesproken?”

Toen vertelde hij mij dat hij tijdens een morgenrepetitie buiten op haar gewacht had en haar toen gevolgd was om haar adres te weten te komen, iets wat ik voor een 4de klasser en nog wel zoo'n voetbalkampioen een beetje min vond.

Nu kwam ik ook te weten, waaraan ik al die confidenties te danken had. Flip schreef een erbarmelijk pootje, bovendien doet zijn taal denken aan een wanhopige poging om de fonetische spelling in te voeren. Nou, niet om mijzelf te roemen, maar ik was op school algemeen bekend om mijn mooi schrift, en de jongens van mijn klas waren gewend mij hun nieuwe boeken te geven om er hun namen in te schrijven. Flip wilde nu een brief geschreven hebben, om dien aan haar te sturen en daarom kwam hij bij mij, om dat zaakje voor hem op te knappen.

„All right,” zei ik, „maar wat moet ik daarin schrijven?”

„Denk nou maar, dat jij verliefd op haar bent, dan weet je wat je schrijven moet,” antwoordde hij.

„Maar ik ben nog nooit verliefd geweest,” merkte ik op. „Wat is dat voor een gevoel en waar voel je het?”

Hij drukte zijn hand op zijn borst.

„Het is zoo ongeveer hier dat je het voelt,” zei hij.

„Ik zal hem morgen voor je meebrengen!”

Den volgenden morgen gaf ik hem den brief. Hij luidde als volgt.

Lieve juffrouw Amalie (onder dezen naam kwam ze op het affiche voor!) Ik heb je zien spelen in de pantomime en ik vond je dadelijk een kranige meid. Je kan prachtig dansen. Van af het oogenblik dat ik je zag, heb ik steeds aan je gedacht en ik heb er pijn in mijn borst van gekregen en mijn maag is ook in de war. Ik heb mijn eetlust heelemaal verloren en begin langzamerhand weg te kwijnen. Ik heb aan een aardigen jongen, Pauw genaamd, op de verjaarpertij van mijn zuster gisteren de grootste helft van de taartjes gegeven en hij had de anderen ook kunnen krijgen, want ik houd niets meer van taartjes, ik houd alleen maar van u. Ik blijf, lieve juffrouw Amalie, uw liefhebberende

FLIP DE BRUYN, captain.

Wat zeg je van zoo'n brief, fijn hè? Maar denk je dat Flip er meerkentelijk voor was? Geen sprake van hoor! Hij had allerlei aanmerkingen; om te beginnen kwam er veel te veel over eten in voor, zei hij.